

Sygn. akt IV KO 82/19

POSTANOWIENIE

Dnia 12 sierpnia 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Włodzimierz Wróbel

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 12 sierpnia 2019 r.
wniosku Sądu Rejonowego w K. z dnia 25 czerwca 2019 r. (sygn. akt III Kp (...)), o
przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu,
na podstawie art. 37 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

**przekazać sprawę zażalenia na postanowienie prokuratora
Prokuratury Rejonowej w K. z dnia 25 kwietnia 2019 r. o
odmowie wszczęcia śledztwa w sprawie (sygn. akt PR Ds. (...))
do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w G..**

UZASADNIENIE

Postanowieniem Sądu Rejonowego w K. z dnia 25 czerwca 2019 r. (sygn. akt III Kp (...)) zwrócono się do Sądu Najwyższego w trybie art. 37 k.p.k. o przekazanie do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu sprawy zażalenia M. B. na postanowienie prokuratora Prokuratury Rejonowej w K. z dnia 25 kwietnia 2019 r. o odmowie wszczęcia śledztwa w sprawie o sygn. PR Ds. (...). Uzasadnieniem tego wniosku jest okoliczność, iż zawiadomienie dotyczy rzekomego niedopełnienia obowiązków przez SSO A. S. orzekającą w Sądzie Okręgowym w K.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Przepis art. 37 k.p.k. jako wyjątkowy nie podlega interpretacji rozszerzającej. Nadmierne jego wykorzystywanie może podważać zaufanie do niezależności

sądów i niezawisłości sędziów. Dlatego wskazuje się, że odstępianie od zasady rozpoznawania sprawy przez sąd właściwy miejscowo może nastąpić tylko w razie zaistnienia sytuacji jednoznacznie świadczącej, że pozostawienie sprawy w gestii tego sądu sprzeciwiałoby się dobru wymiaru sprawiedliwości. Dobro wymiaru sprawiedliwości przemawia za tym, aby w każdej sprawie zachowany został standard konstytucyjny rozpoznania jej przez sąd właściwy według procedury, w której się ona toczy (art. 45 ust. 1 Konstytucji RP).

Uznać należy za racjonalną zasadę przyjmowanie w orzecznictwie Sądu Najwyższego w sprawach rozpoznawanych w trybie art. 37 k.p.k., że jeżeli osobą, wobec której kierowane są oskarżenia jest sędzia sądu nadrzędnego nad orzekającym meriti – nie powinien on rozpoznawać sprawy. Stanowi to przejaw dbałości o owo dobro wymiaru sprawiedliwości, jakim jest z jednej strony efektywność postępowania (możliwe wyłączenia poszczególnych sędziów od rozpoznania sprawy z uwagi na wykazanie pozasłużbowych relacji z sędzią sądu nadrzędnego), a z drugiej wizerunek sądu jako organu niezależnego, w którym orzekają niezawisli sędziowie, co do których nie można czynić zarzutu, iż w swojej służbie kierują się pozamerytorycznymi kryteriami. W odbiorze społecznym, co naturalnie nie znajduje oparcia w rzeczywistości organizacyjnej sądownictwa powszechnego, nadzór orzeczniczy sądów wyższych instancji często postrzegany jest jako nadzór hierarchiczny, czy też służbowy. Wobec tego jest wskazane, by wyeliminować nawet tak nieuzasadnione oceny pracy wymiaru sprawiedliwości, przekazanie sprawy do innego sądu równorzędnego, wobec którego sądem wyższego szczebla nie jest Sąd Okręgowy w K.

Z tych względów uznając, że dobro wymiaru sprawiedliwości przemawia za przekazaniem sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu, Sąd Najwyższy przekazał ją do Sądu Rejonowego w G.